

Finansministre med Hensyn til min Stilling, og jeg er tilbøjelig til at søge at forbedre mig paa Omraader, hvor det er nødvendigt. Men jeg maa indrømme, at jeg ikke er helt sikker paa, at jeg har Forudsætningerne derfor. Der skal vist en større Sum af Anger og Ruelse til, end jeg i Øjeblikket har, for rigtigt at kunne forbedre sig, og det er, fordi jeg ikke er saa overbevist om min Skyld, som det ærede 17de tingvalgte Medlem synes at være. Det er imidlertid muligt, at jeg efterhaanden kan indse en Del deraf, og jeg er i hvert Fald klar over, at det alt sammen blev givet i den bedste Mening, saaledes som det altid bør være, naar man korrekter mindreaarige.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om det brudne Beløb for Restgælden til Nationalbanken er det rigtigt, at jeg glemte at gøre en Bemærkning derom i Gaar. Jeg skal gøre den nu og oplyse, at det kommer ganske naturligt deraf, at det Beløb, man skylder, bliver brudent, naar man ikke vil gøre det Beløb, man budgetterer som fremtidig Afbetaling, brudent. Det Beløb, man skylder, vil vedblive at være brudent, naar man stadig trækker et budgetteret lige Afbetalingsbeløb fra.

Det ærede Medlem udtalte, at Statsgældens Beløb ikke var saa særlig stort sammenlignet med Tiden før 1914, idet det ærede Medlem dog, saa vidt jeg forstod, var enig med mig i, at der var en Stigning, som kunde være betænkelig; men det ærede Medlem erklærede saa, at det var en Stigning, som skyldtes ganske ekstraordinære Forhold, og det er jeg fuldkommen enig med ham i, fuldkommen. At Krigens Aar maatte bringe Danmark Byrder, som en senere Tid maa bære og afvikle, er jeg fuldstændig klar over, og om end det flere Gange, navnlig i Aarene efter Krigen, vilde have været heldigere, om man havde kunnet undgaa at optage de meget store Laan, der blev optaget, er jeg klar over, at der ogsaa da var ekstraordinære Forhold til Stede. Men navnlig var naturligvis saadanne Forhold til Stede under Krigen, i hvilke Aar det ærede Medlem havde den ikke misundelsesværdige Stilling at være Finansminister — jeg tror, alle maa haabe, at ingen kommende Finansminister skal opleve en saadan Periode. Dette, at Gælden er blevet til paa den Maade og med en Nødvendighed, som maaske ikke paa de paagældende Tidspunkter var til at afvende, gør den imidlertid ikke mindre svær at bære. Derfor tror jeg ogsaa, at vi alle kan være enige om at be-

stræbe os for ikke at forøge Gælden og for muligvis at afbetale den.

Det ærede Medlem spurgte, hvad jeg havde gjort for at afbetale Gælden. Jeg har ikke store Ting at rose mig af — og jeg skal heller ikke rose mig —, men den er dog ikke blevet større i den Tid, jeg har været Finansminister, og det er dog to Aar, og det er ikke sket i lange Tider, at Gælden ikke er vokset i et Tidsrum af to Aar. Den er da ogsaa gaaet ned. Den ekstraordinære Afbetaling i Anledning af Landmandsbankens Forhold maa man jo tage med; det var virkelig rigtige Penge, der skyldtes dér, Penge, der kunde kræves betalt. Hvis man ikke havde betalt disse Penge tilbage, maatte man for det første have betalt høje Renter af dem og for det andet være klar over, at de kunde blive krævet indbetalt en Dag. Desuden blev Finansministeren, i alt Fald i min Ministertid, saa længe Pengene endnu skyldtes, underhaanden mindet om, at det var en af hans første Pligter at faa disse Penge ud af Verden, hvad der heller ikke var nogen behagelig Paamindelse at faa hver eneste Dag. Det er en virkelig Lettelse i Statsgældsbyrden, at denne Gæld nu er kommet ud af Verden, og at det skete ved Valutaloven, gør ikke Sagen mindre betydningstuld. Det ærede Medlem kan sige, at det jo ikke er en Foranstaltning, som dette Ministerium kunde gennemføre uden Tilslutning fra Rigsdagens Partier. Jeg vil dog hævde, at Forslaget om at skaffe Midler til Tilbagebetaling af denne Gæld stammer fra mig, fra Regeringen, men at Lovforslaget blev gennemført, har Rigsdagens Partier deres Andel i, i hvert Fald de af Partierne, der var med til at gennemføre Valutaloven. Der er altsaa en Bevægelse i Retning af at nedbringe Gælden, selv om det ikke har været muligt at naa saa langt, som man maaske kunde ønske. Jeg tror, det ærede Medlem, da han talte om Statsgælden, lagde to Beløb sammen, som ikke burde lægges sammen i denne Forbindelse. Det ærede Medlem sagde nemlig, at saa vidt han kunde se, var der i indeværende Finansaar udstedt for 27 Mill. Kr. Obligationer, hvis jeg ikke misforstod ham. Men her har det ærede Medlem vist taget fejl og regnet med 2 Finansaar, idet de 12 Mill. Kr. Obligationer er udstedt i Finansaaret 1925—26, som vi nu lever i, medens de 15 Mill. Kr. Obligationer staar paa Finanslovforslaget for 1926—27, som vi nu behandler. Jeg forstaar, at det ærede Medlem i og for sig